LIBRIS We know books

LEX CROUCHER

Reputaţie

Traducere de
CARMEN SCARLET

UNIVERS
2022

LIBRIS | We know books

Capitolul unu

Întreaga poveste a început la o petrecere, așa cum se întâmplă cu mai toate lucrurile interesante.

Această petrecere anume nu era câtuși de puțin o ocazie fastuoasă. Cina lăsase de dorit, fără îndoială. Omul care cânta la violă nu părea deloc că se pricepe. Erau prea puține lumânări – și asta doar din cauza unei scăpări de organizare din partea gazdelor, nu că n-ar fi avut bani pentru un iluminat mai generos – ceea ce făcea ca încăperi întregi să fie atât de întunecoase, încât să devină adevărate pericole.

– E romantic! spusese doamna Burton cu generozitate, în timp ce li se oferea marele tur al casei, cu câteva ore înainte, evitând la mustață să se ciocnească în plin cu o servitoare care avea o tavă cu punci diluat în mâini și care se ferise cu dibăcie din calea ei, fiind de îndată înghițită de umbre.

Nu era romantic. Mătușa ei îi promisese o seară de dans sprinten, prietenii care să se înfiripe delicat și bărbați buni de însurat din belșug, în haine cu nasturi lustruiți și cu mustăți dichisite. În realitate, Georgiana stătea sprijinită într-o firidă întunecoasă din holul pustiu, făcând și desfăcând mici noduri în panglica ei aleasă dintre cele mai bune pe care le avea și gândindu-se, plină de melancolie, la ritualurile funerare ale vikingilor.

Războinicii nordici erau deseori arși pe ruguri laolaltă cu bărcile lor și cu o mare parte din bunurile care le aparținuseră. Citise despre acest obicei într-o carte de-a unchiului său și vorbise despre el cu însuflețire și pe larg cu câteva zile în urmă, în timpul cinei cu familia Burton, pe când mânca din cartofi. Tocmai ajunsese la partea cu soțiile și robii care-și urmau stăpânii în moarte, când mătușa ei bătuse în masă tare, o manifestare de forță care nu-i stătea în fire, și strigase la ea:

– Nu vrei *să închei, totuși*, Georgiana?

Georgiana își ridicase privirea din farfuria cu cartofi ca să constate că figura mătușii ei era însăși întruchiparea groazei.

– Îmi pare rău, doamnă Burton, dar, dacă mi-ați da voie să închei, nu cred că pe soții și pe robi *îi deranja* să-i urmeze pe vikingi în moarte. Scandinavii credeau într-un soi de rai. Dacă domnul Burton ar cădea în timpul plimbării de mâine dimineață și și-ar zdrobi capul de o piatră, nu ați vrea să-l însoțiți? Dacă raiul este atât de frumos pe cât spune toată lumea că este, ar fi ca o vacanță. Așteptați cu atâta nerăbdare să ajungeți la St Ives în septembrie – ar fi ca și cum ați putea pleca mai devreme. Nu v-ați arunca pe un rug în flăcări dacă ați putea să ajungeți la St Ives mâine?

Evident că doamna Burton n-ar fi făcut asta. Vikingii fuseseră tăiați de pe lista subiectelor de conversație cuviincioasă.

În cele treisprezece zile de când Georgiana venise să stea la unchiul și mătușa ei, ajunsese să-i cunoască mult mai bine decât îi cunoscuse în toți cei douăzeci de ani de viață. Își dăduse seama destul de repede că, deși soții Burton erau

niște oameni foarte cumsecade și primitori, erau, de asemenea, deosebit de pricepuți să umple zile și săptămâni la rând cu genul de nimicuri care pe Georgiana nu o atrăgeau câtuși de puțin. Orice propunere de a ieși în lume sau de a se implica într-o activitate care să fie măcar pe departe captivantă sau distractivă fusese înăbușită de gazdele ei cu declarația că încă o „ajută să se instaleze".

Georgiana se simțea deja atât de instalată încât, dacă era forțată să se instaleze mai bine de atât, era posibil să-și piardă cu totul rațiunea și să devină parte integrantă din structura de rezistență a casei – echivalentul uman al grinzii de susținere. Nu demult își petrecuse o după-amiază întreagă în noul ei dormitor, destul de neîncăpător, fiind nevoită să probeze fiecare piesă vestimentară pe care o deținea, în timp ce doamna Burton și servitoarea ei cea sfioasă, Emmeline, verificau ce reparații sau modificări sunt necesare. Până au ajuns la ultima ei rochie, Georgiana își pierduse cu totul răbdarea, devenise arțăgoasă și avea o privire turbată, plină de exasperare.

Era limpede că, pentru doamna Burton, procesul de „a se instala" cum se cuvine presupunea o perioadă de singurătate și plictiseală atât de înfiorătoare, încât persoana supusă acestui proces rămânea cu spiritul zdrobit și prin urmare era mai puțin probabil să se revolte împotriva ritualurilor obișnuite ale casei. Nu puteai să citești la infinit anunțurile locale sau să aranjezi sute de ace pentru brodat după mărime, ori să discuți despre următoarele mese pentru trei persoane de parcă ar fi fost pregătite pentru cinci mii. Dimineața în care calul unui vecin scăpase din grajd și alergase prin grădină, îmbătat de libertate, reprezentase pentru Georgiana o asemenea pată de culoare în monotonia din jurul ei, încât se alinase cu amintirea ei zile la rând după aceea.

Nu așa arătau noile începuturi în povești – și Georgiana citise multe. Cu două săptămâni în urmă, târâse până la reședința unchiului și mătușii ei un cufăr de două ori mai greu decât ea, plin cu volumele de acasă de care nu fusese în stare să se despartă. În toate cărțile pe care le citise și în care o eroină începea o viață nouă în alt oraș, sau sat, sau castel, aceasta se trezea imediat prinsă într-un șir de aventuri pline de primejdii, sau se rătăcea în mod dramatic printre pajiști, sau leșina în brațele unui domn care trecea prin preajmă (și era foarte chipeș).

LIBRIS | We know books

În absolut niciuna dintre ele eroina nu-și petrecea două săptămâni privind lung la o pată de umezeală de pe tavanul salonului și întrebându-se dacă seamănă mai degrabă cu un om care cade de pe scaun sau cu o bufniță care joacă biliard.

Georgiana se rugase cam prea stăruitor de mătușa ei s-o ducă la orice formă de reuniune socială și presupunea că această petrecere este pedeapsa ei. Stătea ascunsă în firida ei de aproape o oră, regretând că nu avusese prezența de spirit să-și ia o carte la ea. De aici avea poziția perfectă să poată observa toate mișcările oaspeților pe măsură ce aceștia se mutau din sufragerie în salon și să tragă cu urechea la ce spun. Din nefericire, gazdele lor, soții Gadforth, păreau să cunoască doar bărbați și femei trecuți de patruzeci și cinci de ani, care nici puși laolaltă nu aveau vreun dram de personalitate. Georgiana trăsese cu urechea de două ori la exact aceeași conversație, între două grupuri cu totul diferite, care se întrebau dacă draperiile din sufragerie sunt roșii sau mov și care variantă e mai țipătoare. Toate persoanele implicate în ambele discuții erau de acord că oricare dintre ele ar fi de prost gust, dar, fiindcă era prea întuneric să lămurească problema pe loc, aveau să reia subiectul la o dată ulterioară și mai potrivită.

– Sunt violet, își zise Georgiana ca pentru ea, întinzând mâna după pahar, când ultimul grup de experți în decorațiuni interioare se îndepărtase suficient cât să n-o audă.

– Nicidecum. Sunt un soi de bordo.

Replica veni de atât de aproape de urechea ei, încât Georgiana, surprinsă, își vărsă paharul. Simți cum punciul de nebăut al doamnei Gadforth i se scurgea prin rochie și jupon în timp ce se întoarse să vadă de unde venise vocea.

Bordura pe care se urcase Georgiana era mascată de numeroasele coloane din ipsos care le imitau pe cele grecești; era limpede că încă cineva se folosea de ceva timp în același scop de una dintre celelalte, fără ca ea să fi observat. Auzi un foșnet de rochie, văzu o mână fină sprijinită de stâlp, în lumină, și atunci, fără să se gândească prea mult, se dădu într-o parte, pentru ca intrusa cu aceleași apucături ca ale ei să se poată strecura alături.

În lumina slabă, Georgiana distinse o siluetă delicată, cu tenul închis și părul negru, bogat și creț, ridicat într-o coafură elaborată în vârful capului. Avea un parfum floral îmbătător și, în timp ce necunoscuta îi întindea o mână elegantă, Georgiana întrezări în fugă niște pietre strălucitoare și o licărire de aur.

– Frances Campbell, zise femeia cu glas distins și apoi, înainte ca Georgiana să apuce să răspundă, continuă: Este cea mai nereușită petrecere la care am fost vreodată. Dacă s-ar întâmpla ceva câtuși de puțin antrenant, am cădea cu toții pe spate de surprindere.

– Sunt Georgiana, răspunse ea. Ellers.

– Da? Eu n-aș fi venit deloc aici, dar tata le-a vândut un tablou acestor oameni înfiorători, soții Godforth. Nu-și mai încăpeau în piele de bucurie și nu le mai tăcea gura despre ce *triumf* va fi și ce *prieteni* extraordinari speră să devenim cu

toții. Era un tablou îngrozitor – tata abia aștepta să scape de el; l-a moștenit, pentru păcatele lui. Oricum, presupun că se va potrivi de minune aici, cu toate... *astea*.

LIBRIS We know books

Făcu un gest cu mâna spre coloanele scandaloase.

– Se numesc Gadforth, zise Georgiana, întrebându-se de ce, dintr-odată, nu mai e capabilă decât să comunice nume.

Frances Campbell nu păru să observe; își sprijinise mâna de bordura dintre ele și apoi și-o retrăsese repede.

– Dar ce *naiba* a pătit rochia ta?

Cumva, Georgiana uitase aproape complet de paharul vărsat, dar probabil că Frances își pusese degetele chiar pe pată.

– Sper că nu era una dintre preferatele tale. Încă o nefericită victimă a acestui punci dezgustător. Poftim, nu-ți bate capul – bea din asta.

Îi oferi Georgianei o sticlă mică, plată, pe care aceasta o acceptă și o duse la gură fără să stea pe gânduri, într-un soi de năuceală, și icni când simți că-i arde gâtul de la ceva mult mai tare decât punciul.

– Este coniac. Groaznic, nu-i așa? zise Frances încântată, în timp ce Georgiana tușea. Mai bea.

Georgiana mai bău.

Nu mai întâlnise niciodată pe cineva capabil să-i facă o impresie atât de puternică într-o perioadă atât de scurtă. O cunoștea pe Frances Campbell poate de cincizeci sau șaizeci de secunde și deja îi era groază de momentul în care avea să plece din firidă și s-o lase pradă singurătății pentru tot restul serii. Fără îndoială că nu era vreun aventurier neînfricat sau nobil răvășit de furtuni, dar Georgiana își dădu seama de îndată că se află în prezența unui Personaj Principal.

– Nu-mi vine să cred că au îndrăzneala să numească *asta* petrecere, zise Frances gesticulând, înverșunată, cu mâna liberă, în timp ce lua înapoi coniacul cu cealaltă. E la fel de

plină de farmec și de voioșie ca înmormântarea unui câine. Și de ce e atât de întuneric? Era să mă împiedic în rochie și să cad pe o fereastră mai devreme, iar apoi m-am gândit că, de fapt, în situația dată, ar putea fi de preferat. Suntem la parter, la urma urmelor.

LIBRIS | We know books.

Pe Georgiana o bufni râsul și apoi se simți imediat stânjenită că a scos un sunet atât de dizgrațios.

– În fine, pe tine cine te-a târât aici?

– O...

Georgiana își drese vocea, căci i se uscase gâtul după o seară în care nu-și folosise glasul, ci comunicase în cea mai mare parte dând modest din cap.

– Stau la unchiul și mătușa mea, familia Burton. Cred că sunt prieteni cu soții Gadforth de ceva timp. Sunt minunați domnul și doamna Burton, adăugă ea grăbită, văzând că Frances ridică din sprânceana ei neagră, dar nu pot să-mi explic gustul lor în materie de petreceri. Crede-mă că, dacă mi-ar fi venit ideea cu fereastra, acum aș fi pentru tine doar un punct îndepărtat, care ar prinde viteză în timp ce se rostogolește la vale.

Frances râse. Luă paharul gol al Georgianei, îl umplu cu coniac, apoi i-l dădu înapoi și ridică sticla, ca pentru un toast.

– Noroc – pentru familiile noastre monstruoase și pentru numărul infinit de petreceri mult mai reușite pe care le ratăm chiar în clipa asta! Fie ca prietenii noștri să facă ravagii de nedescris în locul nostru.

Georgianei nu i se păreau chiar monstruoși soții Burton și, dată fiind actuala și nefericita sa lipsă de relații, nu avea absolut niciun loc mai bun în care să se afle, dar consideră că e nepoliticos să aducă vorba despre asta în acel moment, așa că-și ciocni paharul de sticlă și trase o dușcă zdravănă. Frances oftă adânc, părând că se scurge pe coloana de care se sprijinea,

ca și cum n-ar fi existat cu adevărat pe lume un chin mai mare decât să înduri un eveniment social sub așteptările tale.

LIBRIS We know books

– Singura consolare în toată povestea asta e faptul că stăpâna casei este o mare *figură*. I-ai văzut rochia? E toată din satin roz și are un corset îndoielnic. Arată ca o șarlotă de căpșuni pe care a înșfăcat-o cineva și a strâns-o. Îmi închipui că domnul Gadforth va fi nevoit s-o ungă cu untură de gâscă mai târziu ca să i-o poată scoate.

Georgiana chicoti, aprinsă la față din cauza atenției primite și a coniacului, ceea ce părea că o îmboldește pe Frances să continue. Tocmai descria mustața domnului Gadforth – „ai văzut vreodată o veveriță strivită sub copitele unui cal?" – când auziră clinchetul unui tacâm ciocnit de un pahar, după care se mai domoli zarva din salon, semn că se pregătea cineva să țină un toast. Dându-și ochii peste cap, Frances se ridică în picioare și-și netezi faldurile rochiei, strecurând cu grijă sticluța în săculețul de mână.

– Haide. Urmează să plângă de bucurie domnul Gadforth și să-și ofere trupul lumesc și sufletul nemuritor tatălui meu drept mulțumire pentru nenorocitul ăla de tablou și s-ar cuveni să fiu acolo ca să zâmbesc și să fac o reverență – sau măcar să-l împiedic, atunci când va încerca să-l sărute pe gură.

Îi oferi un braț Georgianei și reveniră în mijlocul petrecerii, părând în ochii tuturor niște prietene vechi și dragi și confidente apropiate.

Într-adevăr, domnul și doamna Gadforth se aflau chiar în fața a ceea ce trebuie să fi fost Nenorocitul Ăla de Tablou, radiind către oaspeții lor și ținând strâns niște pahare pline ochi în mâinile destul de transpirate. Acum nu mai reușea

s-o vadă pe biata doamnă Gadforth decât întocmai cum o descrisese Frances și își înăbuși un hohot de râs când gazda lor își aranjă stângaci corsajul, înălțându-și, plină de nădejde, pieptul spre cer. Frances râse și ea, fără a face absolut niciun efort să-și ascundă amuzamentul, apoi își desprinse brațul din al Georgianei și făcu o plecăciune scurtă, sarcastică, în semn de bun-rămas, înainte de a traversa încăperea și a se opri lângă două persoane care, după cum presupunea Georgiana, erau domnul și doamna Campbell.

Simțindu-se deodată expusă, fără o nouă prietenă sau o rudă după care să se ascundă, Georgiana se îndreptă spre capătul salonului, în timp ce domnul Gadforth își drese glasul și începu să vorbească. Nu auzi niciun cuvânt din ceea ce era sigură că a fost un monolog crâncen; în schimb, îi privi pe soții Campbell.

Tatăl lui Frances era un bărbat prezentabil: înalt, cu tenul alb și umerii largi, părul negru și o mustață atent pieptănată. Era ceva impozant și aproape milităros în postura lui și avea întipărit pe chip un zâmbet care, deși poate că pălea un pic pe măsură ce discursul domnului Gadforth devenea mai sonor și mai plin de entuziasm, nu a dispărut niciodată. Și soția lui era înaltă și spectaculoasă, dar ea era zveltă, în timp ce el era robust, iar pielea ei era foarte închisă la culoare; Georgiana se gândi că trebuie să fie din Africa, sau poate din Indiile de Vest – fără îndoială dintr-un loc mult mai puțin cenușiu decât Anglia. La prima vedere, nimeni nu părea s-o privească în mod diferit, dar când Georgiana se uită din nou, observă că un domn care se afla doar la câțiva metri depărtare nu-și putea lua ochii de la doamna Campbell; o servitoare care trecea cu o tavă de băuturi se holbă de-a dreptul. Era îmbrăcată într-o rochie somptuoasă din mătase bleumarin și avea buclele bogate și negre aranjate și fixate cu

măiestrie; colierul de la gâtul ei era, fără îndoială, bătut cu diamante veritabile.

LIBRIS We know books

Oricât de impresionanți erau părinții ei, niciunul nu se compara cu Frances.

Georgiana o vedea clar acum, căci era limpede că doamna Gadforth își concentrase bugetul pentru lumânări numai și numai în această încăpere. Rochia lui Frances avea o croială simplă, dar era împodobită meticulos cu pietre, așa că părea că sclipește ori de câte ori era în bătaia luminii. Obrajii ei aveau o anumită strălucire care probabil că le dădea impresia de însuflețire tinerească tuturor celor care n-aveau idee că este, de fapt, efectul unor cantități copioase de coniac franțuzesc. Ceva din ochii ei – căprui-aurii, izbitor de luminoși în comparație cu tenul de chihlimbar închis – te făceau să presupui că tocmai i-a trecut prin minte ceva nemaipomenit de amuzant. Totul, de la panglicile din păr până la postură, era însemnul unei bogății de neimaginat și al unei eleganțe naturale care decurge din ea. Georgiana simți de îndată că e nevrednică de asemenea companie și în același timp simți o dorință și mai stăruitoare și mai disperată să o farmece pe Frances și să-i câștige prietenia.

Între timp, era limpede că domnul Gadforth se apropie de punctul culminant al discursului.

– Acest tablou minunat – această *splendidă* operă de artă – ne-a încununat căminul și mă voi gândi cu mare drag la nemaipomenit de binevoitorul meu prieten, mult stimatul Lord Campbell, ori de câte ori mă voi uita la el.

Georgiana tresări și aproape că-și răsturnă paharul pentru a doua oară în acea seară, apoi trase cu ochiul încă o dată, uluită, la părinții lui Frances – care până la urmă nu erau domnul și doamna Campbell, ci *Lord* și *Lady* Campbell. Se uită din nou la Frances, care acum zâmbea de-a dreptul